

[Poul Dalsager.]

eventuelt sagde nej. Vi ved, at Fællesskaberne vil eksistere, næsten uden at det kan mærkes, selv om Danmark sagde nej. Vi vil bevare vor frihed, og det er, ligesom man også antyder, at vi kan bevare en uafhængighed, der gør, at vi også skulle være uafhængige af verden omkring os. Det er min opfattelse, at til gengæld for den begrænsede suverænitetsafgivelse, der er tale om, får vi en mulighed for udvidelse af vor indflydelse på andre vigtige områder, og vi har jo i Danmark tradition for, at vi ønsker at få indflydelse på den verden, som omgiver os, og som ofte ikke udvikler sig på den måde, som vi i Danmark mener den burde gøre.

Vi kan ikke standse EF's udvikling, vi kan ikke standse de eventuelle dårlige elementer i EF's udviklingspolitik over for u-landene, i det mindste ikke hvis vi holder os udenfor, og vor egen indflydelse på disse politiske forhold er jo, som det er blevet sagt, begrænset af vor ringe størrelse. Vi kan ikke standse udviklingen i erhvervslivet henimod stordrift, denne udvikling er jo foregået i Danmark i årtier og vil selvfølgelig også foregå i de kommende år, uanset hvilken løsning vi vælger den 2. oktober.

Jeg vil hævde, at sammenbrud i EF, som vel egentlig måtte være det, man ønsker, altså at denne organisation skulle bryde sammen, ville betyde, at man var tilbage i nationalstaternes nationalisme og konkurrence i forhold til hinanden, og det anser jeg for — og det er en rent politisk betragtning — at være noget nær det uheldigste, der kunne ske i Europa.

Stetter: Markedsdebatten har indtil dette øjeblik været 18 timer og ca. 15 minutter. Antallet af talere har været 68, og antallet af indlæg er i alt løbet op til 184. Jeg har ikke selv talt dette sammen, sekretariatet har hjulpet mig, så jeg må gå ud fra, at det er nogenlunde korrekt.

Det er formentlig en af tingets længste, og jeg vil også sige livligste debatter; jeg skal ikke begynde at bedømme kvaliteten, men det forekommer mig, at vi på mange måder er ved at lære at diskutere her i tinget, og det er jo da altid et resultat af få ud af denne debat.

Vi er ikke færdige endnu, men vi nærmer

os afslutningen. Nu skal man jo være forsigtig med at sige dette, men jeg kan måske så sige, at vi har vel ikke på noget tidspunkt været afslutningen nærmere, end vi er i dette øjeblik.

Begge parter har haft lejlighed til at udtrykke sig, og så vidt jeg kan se, er det ikke muligt at få problemstillingen yderligere afklaret.

Jeg har spekuleret meget på, hvordan jeg skulle angribe denne sag, og jeg har valgt at svare et par ganske enkelte af medlemmerne på de direkte spørgsmål, de har stillet til mig.

Hr. Auken kommenterede nogle af mine ræsonnementer i mit første indlæg i mandags, men vi er enige om, at en del af de direkte spørgsmål allerede er besvaret ved udenrigsøkonomiministerens gennemgang, så dem kommer jeg ikke tilbage til.

Hr. Auken nævner nogle grunde for, at mindretallet på industriens vegne foretrækker en handelsaftale fremfor et medlemskab. Det er naturligvis hr. Aukens og mindretallets ret på industriens vegne at formulere nogle grunde, der skulle tale for en handelsaftale fremfor et direkte medlemskab. Men jeg må da indrømme, at fremgangsmåden forekommer mig lidt særpræget, dette at man sådan hen over hovedet på landets største erhverv begynder at udtale sig direkte i strid med det, som industriens hovedorganisation siger. Jeg synes godt, man kunne gøre sig den ulejlighed i hvert fald at gøre sig bekendt med, hvad industrien mener. Det er jo ikke hr. Auken eller hans meningsfæller, der skal sørge for, at disse industrivirksomheder kan overleve.

Før nu at hjælpe lidt på glæde skal jeg henvise til Industrirådets rundspørge, som udkom i april 1972, hvor man har henvendt sig til en lang række virksomheder; 744 af disse har svaret, og de repræsenterer en tredjedel af Industrirådets samlede antal medlemmer. Jeg skal nok spare tinget for at gennemgå denne publikation, men nøjes med ganske kort at sige, at hovedkonklusionen, som findes på side 6, er, at hvis industrivirksomhederne fortsat skal være i stand til at øge deres eksport og derigennem sikre beskæftigelsen, forudsætter dette indtræden i EF.

Må jeg også have lov til at sige, at industrien har et udmærket organ, det hed tid-